

E D I T U R A S C R I P T U M ®

deschizătorul de drumuri

Alte cărți de Ann Voskamp
apărute la Editura Scriptum:

Calea împlinirii
Deschizătorul de drumuri

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

VOSKAMP, ANN

**Deschizătorul de drumuri: cum să găsești calea spre viața la care ai visat
dintotdeauna / Ann Voskamp. – Oradea: Scriptum, 2022**

ISBN 978-606-031-107-2

159.9

Aprecieri pentru această carte

Magistrală, spectaculoasă, puternică. O prezentare captivantă cu abordări teologice profunde. Revelația despre puterea suferinței, incredibilă. De multe ori am plâns citind-o, am avut o serie de „momente aha” și m-am simțit ca pe un pământ sfânt.

Centralitatea, supremația și suficiența lui Cristos se revarsă de pe fiecare pagină. Atât de cald! Atât de iubitor! Atât de cuprinzător! Atât de binecuvântat!

Dumnezeu a modelat inima mea prin aceste cuvinte.

—CHRISTINE CAINE – *autoare, vorbitoare motivațional,
fondatoarea organizației A21 și avocat.*

Dacă te-ai pierdut sau te simți departe de Dumnezeu și parcă nimic din viață nu este așa cum ai sperat... te vei regăsi în aceste pagini - și-L vei găsi pe Dumnezeul tău.

El croiește o cale – și nimeni nu știe asta și nici nu vorbește despre asta mai bine decât Ann. Ea și-a pus inima pe tavă în modul cel mai vulnerabil posibil, pentru ca nimeni să nu se simtă singur și toți să-L simtă pe Isus aproape. Chiar lângă ei.

Un mesaj puternic. Curajos. Minunat.

—JENNIE ALLEN – *autoare și fondatoarea organizației IF.*

Citind cărțile anterioare ale lui Ann, de fiecare dată mi-am zis că este cea mai bună carte a ei. La fel spun și acum. Cred că aceasta este cea mai bună carte scrisă de Ann. Nu doar pentru că este o veterană într-ale scrisului liric or epic, dar este și o veterană – oricât de tânără ar fi ea – în înțelegerea inimii omului. Cuvintele pe care le mânuiește cu atâta măiestrie îți vorbesc despre viața ce poate fi trăită din plin, chiar și în cele mai tragice și sumbre locuri.

Prin încercări și neazuri, cu buzunarele mereu doldora de harul glorios al lui Dumnezeu și cu un devotament ce o caracterizează deplin, Ann pictează o imagine cuprinzătoare a ceea ce înseamnă să trăiești din belșug.

Abilitatea specială a lui Ann nu se rezumă doar la a împărtăși propria ei poveste de viață, ci de-a ne îndrepta, prin intermediul acesteia, către minunatul Cristos, care nu numai că ne arată calea, ci care este Calea.

Am încredere că de îndată ce vei începe să citești această carte, nu o vei mai lăsa din mână. Iar când vei ajunge la final și o vei pune jos, nu vei întârzia să-ți iei crucea care duce la viață.

—SCOTT SAULS – *pastor senior și autor*

deschizătorul de drumuri

CUM SĂ GĂSEȘTI CALEA SPRE VIAȚA
LA CARE AI VISAT DINTOTDEAUNA

ANN VOSKAMP

Editura Scriptum®
Oradea

Originally published in U.S.A. under the title
WayMaker
© 2022 by Ann Morton Voskamp
Published by Thomas Nelson.

Ediția în limba română, publicată cu permisiune, sub titlul
Descăzătorul de drumuri
de Ann Voskamp

© 2022 Editura Scriptum®
str. Lăpușului nr. 28, 410264 Oradea – Bihor
Tel./Fax/Robot: 0259-457.428
E-mail: scriptum@scriptum.ro
Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în limba română.
Prima ediție în limba română.

Cu excepția situațiilor când se specifică altfel, citatele biblice folosite sunt preluate din NTR – Noua Traducere a Bibliei. Citatele preluate din alte traduceri în limba română sunt notate după cum urmează: BTF – Biblia Traducerea Fidela 2015; VDC – Versiunea D.Cornilescu. Citatele preluate din alte traduceri în limba engleză sunt notate după cum urmează: ESV – English Standard Version, CSB – Christian Standard Bible; MSG – The Message; NLT – New Living Translation.

*Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.*

ISBN 978-606-031-107-2

Tiparul executat în U.E.

Lui Shiloh,

*Fie ce-o fi, inima mea este legată
dintotdeauna și pe vecie de inima ta,
fiindcă, în miriade de feluri,
Deschizătorul de drumuri a despărțit marea
și a netezit Calea spre tine, o minune,
un miracol al Iubirii, un vis împlinit,
și aceasta este bunătatea plină de dragoste
a brațelor Sale, nimic altceva;
iar în El, oricare-ar fi calea,
sufletul nostru este mereu în siguranță.
Încrezător.*

CUPRINS

<i>Mulțumiri</i>	11
----------------------------	----

Partea întâi

1. LA ÎNCEPUT	17
2. ARTA ÎNTOARCERII	35
3. LASĂ-MĂ SĂ TE IUBESC	57
4. CUM SĂ FII CUNOSCUTĂ	75
5. NICĂIERI NU-I CA ACASĂ	95
6. VIE ÎMPĂRĂȚIA TA	115
7. DRUMUL MĂRII ROȘII	141
SELAH	162

Partea a doua

8. ÎN FURTUNĂ	167
9. PELERINAJ	177
10. TEAMA DE A FI GĂSITĂ	189

11. ÎNRUDIRE	201
12. CLEMATITA	219
13. OPERAȚIE PE CORD DESCHIS	235
14. DESCHIZĂTORUL DE DRUMURI.	249
15. SEMNUL	265
16. CALEA LUI MOISE	283
17. LUNA DE MIERE	309
<i>Calea SACRĂ a pelerinului</i>	<i>321</i>
<i>Despre autoare</i>	<i>327</i>

MULȚUMIRI

 După cum poporul lui Dumnezeu a trecut Marea Roșie în colectiv, tot astfel drumul acestei povești prin ape a fost o călătorie de vindecare într-un colectiv căruia sunt dornică să-i mulțumesc:

Lui Darryl, care m-a ales cu atâtea luni în urmă; tu ai fost o ancoră în Cristos prin furtuni și crize, la lună plină și la scăpătat, și te iubesc până la lună și înapoi, chiar și atunci când îți petreci timpul în grajd. Tu ești asemenea lui Isus pentru mine; m-ai privit în ochi și mi-ai

șoptit: „Nicio rușine.“ Tu ești adăpostul meu, refugiul meu, cel mai prețuit dar din mâna lui Dumnezeu Însuși. Chiar de s-ar ruina totul, datorită Căii, dragostea noastră nu va apune sub nicio formă, așa că nu mă tem; totul va fi bine. Inima mea este sudată de a ta. Darryl, niciodată nu voi putea să-ți mulțumesc îndeajuns pentru darul acestei vieți împreună cu tine.

Femeilor minunate, cu inimi curajoase, de la *Morning Star Foundation* din China, care au iubit-o pe Shiloh Shalom Yu Xin cu toată inima lor; aveți toată stima și recunoștința mea profundă și veșnică. Sacrificiul vostru în dragoste neprecupețită, în ciuda pierderii zdrobitoare, nu este nimic mai puțin decât un miros plăcut lui Cristos. Mamei naturale a lui Shiloh, nu trece nicio zi fără să mă gândesc la tine, să mă rog pentru tine, să-mi doresc adânc să te pot găsi, să-ți mulțumesc, să mă minunez de fiica pe care ai purtat-o în pânțece.

Lui Ellie Holcomb, Nicole Witt și Christa Wells, care au luat un vers din postările mele de pe blog, au compus cântecul „Drumul Mării Roșii“ și ne-au dăruit un imn de speranță când părea să nu existe nicio cale.

Lui Arie Bar David, Ji Yun, Kyle Strobel și Curt Thompson, de pe coasta Israelului, până în marele stat Texas și până pe coasta de sud-vest a Statelor Unite, voi ne-ați condus tot mai mult în inima lui Dumnezeu.

Lui Lisa-Jo Baker și John Blase, ați fost alături de noi în lungul drum al acestei povești, statornici și convinși, sinceri și autentici, și binevoitori. Aș merge încă o mie de mile cu pelerini credincioși ca voi. Nici nu știți cât de mult ați însemnat amândoi pentru mine.

Lui Bill Jensen, Don Jacobsen, Damon Reiss, Debbie Wickwire, Carolyn McCready, Sandy Vander Zicht, Tom Dean, Mick Silva și Sara Riemersma, fiecare dintre voi sunteți ca Aaron și Hur; voi m-ați susținut, v-ați rugat pe genunchi; sunteți ca o familie. Vă sunt îndatorată pentru îndurarea voastră nemăsurată și, când voi ajunge înaintea Domnului, vă voi aplauda până mă vor ustura palmele când vă veți așterne coroanele la picioarele Lui.

Lui Molly și John, și mamei, rudele mele. Ne aparținem unii altora pentru veșnicie, niciodată singuri, și când pare să nu existe nicio cale, Deschizătorul de drumuri trece chiar și prin infern ca să ajungă la

Mulțumiri

noi și să ne șoptească: „Ai mei“. Noi avem un Tată care ne ține în brațe până la sfârșitul vremurilor și apoi toată veșnicia. Vă iubesc mai mult decât vă puteți închipui. Vom ajunge la capăt fiindcă avem un Deschizător de drumuri.

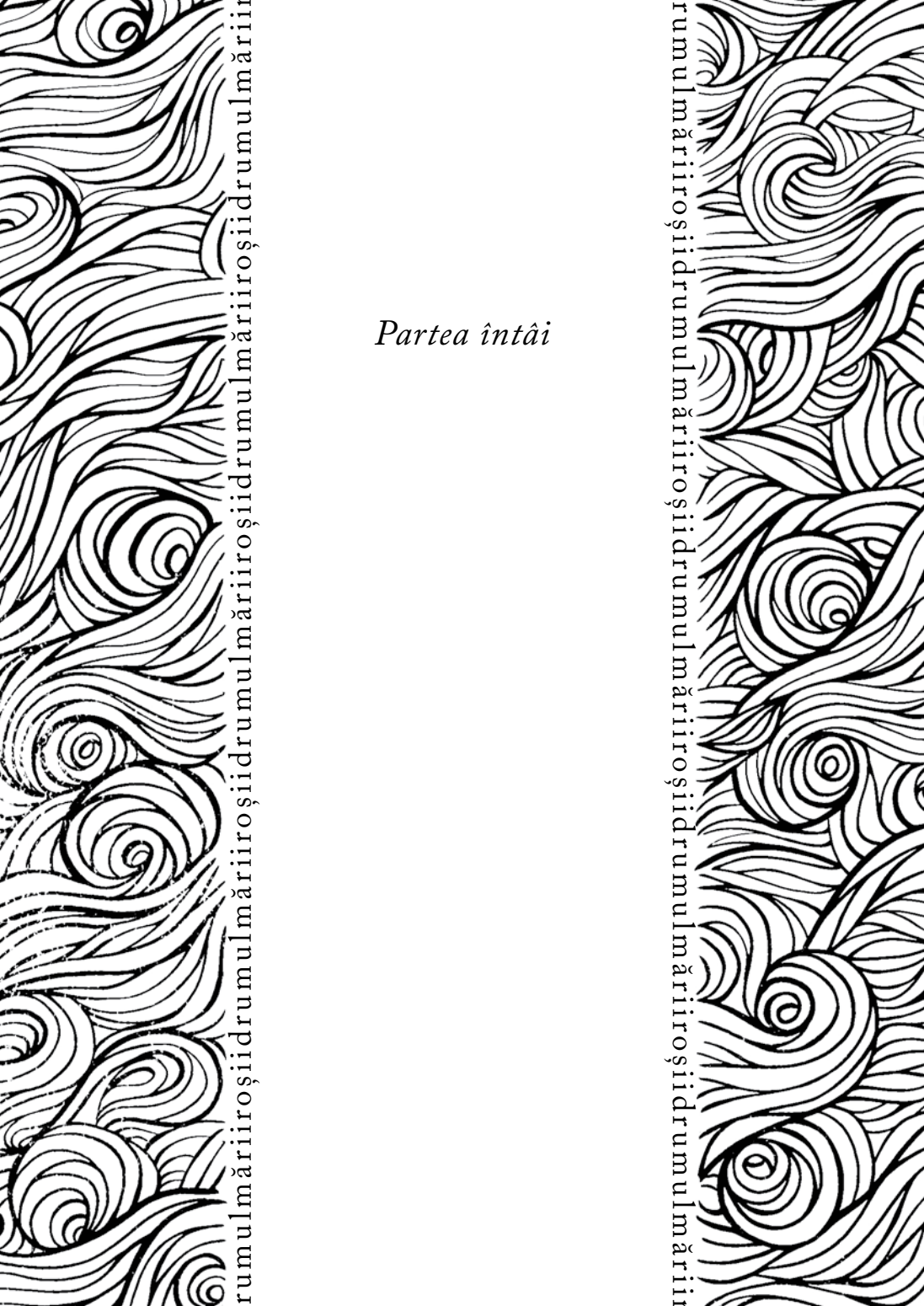
Lui Caleb, Joshua, Hope, Levi, Malakai și Shalom, pentru simpla voastră existență care îmi face inima să crape de bucurie, pentru toate momentele în care v-ați sacrificat, și ați iertat, și v-ați ridicat din nou cu hotărâre sinceră și har din abundență și ați mers mai departe, n-aș putea să vă iubesc mai mult. Sunteți șase dintre cele mai fascinante ființe umane, și a fi mama voastră, a vă susține și a vă dăruia una și alta întotdeauna și pentru totdeauna, orice ar fi, este cel mai mare privilegiu al vieții mele. Abia aștept să văd poveștile entuziaste și nemaipomenite pe care le scrieți cu viețile voastre. Mama voastră crede că fiecare dintre voi sunteți deosebiți.

Lui Shiloh. Fiica mea prețuită, aleasă și preaiubită. Nu există hârtie, cerneală și cuvinte îndeajuns pentru a exprima cât de mult te iubesc, că a fi mama inimii tale este un pământ sfânt, că orice ai avea vreodată nevoie, promitem să avem grijă să te simți deplin văzută și cunoscută, în deplină siguranță și protejată, făcând din asta menirea sfântă a vieților noastre. Întreaga ta familie crede că ești cel mai bun lucru care i s-a întâmplat vreodată; suntem impresionați de tine, topiți după tine, mereu prezenți pentru tine, iar inimile noastre sunt legate de a ta pentru totdeauna.

Deschizătorului de drumuri. În adâncul celor mai infernale prăpăstii, am descoperit că mâinile Tale nu s-au întins după mine; mâinile Tale au fost mereu sub mine. Când sunt la capătul puterilor, Tu ești stâncă ce mă ține întotdeauna; Isuse, Tu nu ești doar o credință pentru mine, Tu ești aerul pe care îl respir, nu doar o teorie, ci toată gravitația mea, nu o lentilă pentru viața mea, ci Tu ești viața mea. Dumnezeu triunic, Deschizătorul meu de drumuri, Tu nu ești o sferă a unei vieți multi-dimensionale – pentru mine, Tu ești ca propria mea atmosferă, terra, plămân și singura cale ce nu mă lasă să mă sufoc în sine.

Aici sunt, Doamne, mă ai în întregime – facă-se voia Ta.

Suntem cu toții priponiți de Dragoste, calea fiind El întotdeauna.

Partea întâi

capitolul întâi

LA ÎNCEPUT

Unde sunt? Cine sunt? Cum am ajuns aici? Ce-i chestia asta numită lume? Cum am intrat în lume? De ce nu am fost consultat? Și dacă sunt silit să fac parte din ea, unde este regizorul? Vreau să-l văd.

—SØREN KIERKEGAARD

ncă mi-este greu să recunosc: eram căsătoriți abia de patru zile, când ne-am scurtat luna de miere la doar trei zile.

Am închis ușa băii de la camera noastră de motel de culoarea limetei, a cărei podea era acoperită de un covor gros și am pornit apa fierbinte la duș, lăsând-o să curgă tumultuoasă, să-mi inunde inima sfărâmată. Sprijinindu-mă de perete, m-am lăsat în jos, chircindu-mă pe pardoseala din gresie ciobită, și am plâns ca un bebeluș după mămica lui, lacrimile mele amestecându-se cu aburii. El este un

bărbat foarte bun. Oare nu-și dorește el mai degrabă să mă apuce de mână și să mă țină în brațe, decât să meargă acasă, să-și încalțe bocancii de lucru și să simtă în mâini volanul curbat al tractorului? Nu că aș fi vrut să trăiesc vreun scenariu de vis – voiam doar ca scenariul din mintea mea să spună că sunt dorită, că nu voi fi părăsită, că sunt cumva observată, și cunoscută, și în siguranță.

Dacă de la început nu știi că ești dorită cu adevărat, poți sfârși unde nu ți-ai dorit niciodată – unde nici n-ai visat. Niciunul dintre noi n-am știut asta atunci. Pe urmă el a știut doar că vrea să se întoarcă la fermă și să reia ritmul muncii. Iar acum, că plâng de-a binelea pe pardoseala băii, mă întreb dacă nu cumva vreau și eu să găsec o cale de scăpare. Să-mi găsec propriul exod, în afara mea, în afara acestei povești la care nu m-am înhămat. Unde este exodul – ieșirea dintr-o situație care doare ceva de nedescris – către modul de viață exuberant, promis?

Apa șiroiește asurzitor în cabina goală. Poate credem că știm ce ne dorim, dar ceea ce ne dorim cu adevărat este să fim cunoscute. Auzite. Văzute. Protejate. Dezamăgirea mea se revarsă tăcută pe toată pardoseala. Cum sperii să găsești calea de ieșire din toate lucrurile care merg prost în singura viață pe care o ai? Toată lumea încearcă doar să-și găsească propria cale, să-și realizeze propriul vis. Visul n-are legătură cu experimentarea lucrurilor miraculoase, ci mai precis cu sentimentul de a fi cunoscută în mod miraculos.

După nuntă, după recepție, după ce am coborât încet alea de pietriș, lăsând în urmă cortul alb din curtea fermei părinților mei – eu salutând cu mâna mănunchiul de musafiri ce se perinda încă cu paharele de limonadă în mâini pe peluza dintre hambar și merii bătrâni și cioturoși ai verilor copilăriei mele – m-am întors spre el, bărbatul al cărui nume îl purtam de-acum. Am zâmbit îndelung și fericită în întuneric.

Acesta era începutul.

La început, la începutul nostru, a existat speranță. A existat lună de miere. A existat un Ford Taurus vechi și o geantă de sport cu tricourile lui în portbagaj, alături de valiza pe care o cumpărasem pentru primul meu an la facultate. Acum era plină cu halate și lenjerie din mătase pe care le cumpărasem cu mama și le împachetasem cu

grijă pentru această lună de miere a viselor împlinite, un timp care avusese menirea cândva să dureze o lună întregă, cât îi trebuie lunii să descrească și să crească din nou.

Desigur, nu eram decât niște copii săraci lipiți pământului care nu aveau nicio lăascaie, care nici măcar nu puteau visa să se refugieze la o cabană rustică de la munte sau la vreo stațiune elegantă și scăldată în soare. Și nu doar fiindcă economiseam fiecare bănuț ca să plătim avansul pentru un loc al nostru, ci și pentru că un mentor înțelept, care ședea în rândul din spate la slujba de duminică împreună cu mireasa lui de jumătate de secol, ne spusese că dacă luna de miere nu înseamnă în esență decât vizitarea unor locuri frumoase, în fond ea ar putea să ne abată atenția de la frumusețea descoperirii celuilalt. Așa că ne-am răzgândit – iar puținele noastre economii au pecetluit înțelegerea. Nu ne-am dus decât la lac, o călătorie de vreo patruzeci și cinci de minute pe drum de țară. La același lac unde, în copilărie, ne duceam la picnic în după-amiezile de duminică să frigem pui – același lac pe care-l cunoșteam de când lumea. Ne-am așezat pe malul lacului și acolo ne-am început viața de cuplu. Ne-am rezervat o cameră de motel accesibilă pentru buzunarul nostru, tot lângă apă, și, dacă deschideam geamul ieftin și ne lungeam gâturile, poate că auzeam și lacul – promisiunea valurilor revenind toată noaptea ca să sărute răni vechi și să spele toate lucrurile, și am început să devenim una.

Însă habar n-aveam că fiecare lună de miere – cu un partener, o slujbă, un copil, un vis, o speranță – șoptește în avans propriul avertisment. Orice lună pălește. În clipa în care luna ajunge în sfârșit la faza plină, ea începe imediat să pălească. Așa merg lucrurile; acesta este ritmul existenței; lucrurile acestea n-ai cum să le schimbi. La fel ca luna, visurile, iubirile, năzuințele noastre răsar și apun, cresc și descresc, se înalță și se prăbușesc. Viața vine în valuri și a trăi înseamnă a găsi o cale de a le naviga.

În liniștea străjuită de stele din 25 iunie, chiar sub configurația unduitoare și oscilantă a Cassiopeiei, plecăm de la recepția din curtea fermei. Eu sunt înveșmântată în mătase albă și perlată, iar el în smoching negru, și amândoi purtăm inelele din aur gravate

deschizătorul de drumuri

și zâmbetele timide ale acestei uniri fragede – iar luna, ca un glob deasupra capetelor noastre matrimoniale și a lanurilor de grâu aplecate înspre apus, intră deja în faza difuză.

Ne căsătorim. Ne petrecem luna de miere sub auspiciile lunii în descreștere.

PLANURI NĂRUITE

În timp ce el conduce spre valurile Marilor Lacuri, eu doar îmi ridic tivul rochiei de mireasă, dantela festonată pătată de iarbă în timpul recepției din curtea noastră. Îmi fac picioarele goale covrig sub mine, mă răsucesc nițel pe bancheta din față a celui Ford Taurus și-mi așez capul pe coapsa lui. El își plimbă încet mâinile de fermier olandez prin părul meu și șoptește versul melodiei care se tot cânta la radio: „Cred că suntem singuri acum.“

Degetele sale îmi conturează ceafa.

— Nici că puteai fi mai frumoasă. Nici că puteam fi mai fericit.

Râd în hohote când el îmi răsucesc pletele pe degetele sale. Oare noi suntem însurăței care dorm îmbrățișați în oaze de lumină selenară ca nebunii care cred că visurile dăinuie și nu scapătă niciodată?

Îi simt zâmbetul tandru în întuneric. Și negreșit am închis ochii doar preț de o clipă, dar e de-ajuns să adorm și să visez bebeluși aduși acasă pe care nu-i îngropăm niciodată și pe părinții noștri îmbătrâniți și niși în păr care se țin de mână în balansoare pe veranda din față, în timp ce țin în brațe micuțele făpturi născute din dragostea noastră. Iar drumul ce ne stă înaintea cotește la nesfârșit în închipuirea noastră, ferindu-ne de coliziuni directe cu suferința și ne trezim în propria noastră țară a făgăduinței.

Propria mea mamă, care a avut patru copii, toți sub patru ani, strângând la piept un bebeluș înfășat de trei săptămâni, a vegheat la căpătâiul unui mormânt deschis în care și-a îngropat fiica de doi anișori. Este prima mea amintire, chiar după a patra mea zi de naștere – mă aflu chiar lângă mama care urlă de-ți îngheață sângele în vene văzând cum șoferul neatent al unei autoutilitare o trănțește la pământ pe micuța noastră Aimee, zdrobind-o în curtea fermei, chiar sub